



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: N.T.H.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2017, čj. MV-40994-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 5. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále též „soud“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2017, čj. MV-40994-4/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 28. 11. 2016, čj. OAM-10792-19/PP-2016 (dále též

„*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s dcerou – občankou ČR, neboť žalobkyně nepředložila požadované doklady (doklad o zdravotním pojištění).

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“). Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobkyně tvrdila, že byla zkrácena na právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva nebo povinnosti. Domnívala se, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Zároveň nelze přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména základní zásady činnosti správních orgánů upravené v § 2, 3 a 4 správního řádu.

Žalobkyně v první řadě namítla, že žalovaná nedostala své povinnosti odvolacího správního orgánu, neboť nedostatečně přezkoumala zákonnost a správnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném v § 89 odst. 2 správního řádu na činnost odvolacího správního orgánu. Žalovaná toliko aprobovala prvoinstanční rozhodnutí a současně bagatelizovala důvodnost odvolacích námitek, přičemž s většinou odvolacích námitek se vypořádala velmi stručně. Dle žalobkyně trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobkyně v tomto ohledu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 6/2012 - 29, kde se uvádí, že „*jak zdejší soud setrvale judikuje, z hlavy páte Listiny základních práv a svobod vyplývá obecný požadavek, podle něhož jsou soudy povinny svá rozhodnutí řádně zdůvodnit. Absence řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vede k nepřezkoumatelnosti; takové rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (II ÚS 686/02). Obdobně judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. II. ÚS 242/02, když dovodil, že ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných*

soudu svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí“. Ačkoliv je tento závěr vysloven pro rozhodnutí soudní, totožné závěry platí i pro rozhodnutí správních orgánů, což je rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu pevně zakotveno.

Žalobkyně dále odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 17/2007 - 66, kde jsou konkretizovány požadavky na odůvodnění správních rozhodnutí a vykládány tak, že „odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc. Při vypracování odůvodnění ponechává správní řád správnímu orgánu na vůli, jaký postup pokládá v konkrétní věci za nejvhodnější. Zpravidla, pokud jde o skutkovou stránku, se nejprve vylíčí podstata věci, a potom následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a vypořádat se i s případnými rozpory v jednotlivých důkazech. Poté by měly být uvedeny závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí se právní význam těchto skutečností a vysloví úsudek o předmětu řízení. S poukazem na právní normu, citovanou ve výroku rozhodnutí, se zdůvodní její použití v konkrétním případě. Je sice možné zvolit i jiné uspořádání odůvodnění se zřetelem na povahu té které projednávané věci, ale v každém případě však je třeba, aby byla dobře vystižena podstata věci a aby odůvodnění nebylo zatěžováno údaji a úvahami bezvýznamnými, které by byly na úkor srozumitelnosti“.

Žalobkyně dále brojila proti tomu, že prvoinstanční správní orgán postupoval v naprostém rozporu se zásadou materiální pravdy, což následně žalovaná svým potvrzujícím rozhodnutím aprobovala. Správní orgán zcela rezignoval na řádné zjišťování skutečného stavu věci a namísto toho, aby skutkový stav zjistil a následně meritorně vyhodnotil, přepjatě formalisticky zastavil řízení pro nedoložení dokladu, který dle žalobkyně rozhodně nebyl nezbytný pro posouzení žádosti.

Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaná a správní orgán prvého stupně zatížily svá rozhodnutí nezákonností, neboť správní orgán postupoval nesprávně, v rozporu s účelem a smyslem zákona a především Směrnice Rady Evropské unie 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, když řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU formalisticky zastavil pro nedoložení dokladu o zdravotním pojištění. Žalobkyně se domnívala, že byť tento doklad nebyl do řízení doložen, rozhodně jej nelze považovat za doklad nezbytně nutný pro meritorní posouzení žádosti. Jak již ostatně uvedla v rámci odvolání, má za to, že správní orgán měl a mohl žádost meritorně posoudit i bez dodání dokladu o zdravotním pojištění. Podmínky pro postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu rozhodně nebyly splněny a správní rozhodnutí jsou nezákonná. Nadto, je třeba zdůraznit, že v řízení se jednalo o žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka

EU (ČR) a zastavit řízení ve věci tohoto pobytového statusu, který je svým významem a evropskoprávním původem rozhodně pobytovým titulem silnějším, než např. pobyt dlouhodobý, se jeví jako přepjatý formalismus.

Žalobkyně opakovaně namítla rozpor napadeného rozhodnutí s právem Evropské unie, neboť je v naprosto zřetelném rozporu s účelem a smyslem Směrnice Rady Evropské unie 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, neboť z této směrnice pramení tento pobytový status a jeho implementace do českého právního řádu. Netřeba jistě připomínat, že zákon o pobytu cizinců je nutné vykládat v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora EU eurokonformně na základě doktríny tzv. nepřímého účinku, tj. vykládat zákonná ustanovení vždy ve světle účelu směrnice. Směrnice přitom pobyt rodinného příslušníka občana EU neváže na splnění podmínky předložení dokladu o zdravotním pojištění.

V neposlední řadě jsou dle žalobkyně rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela zjevně nepřiměřená, pokud jde o jejich dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. Prvoinstanční správní orgán se otázkou přiměřenosti vůbec nezabýval, neboť formalisticky řízení usnesením zastavil (byť měl rozhodnout věcně). Žalovaná poté jeho nesprávné a nezákonné rozhodnutí potvrdila, čímž i své rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobkyně byla přesvědčena, že povinnost zkoumat přiměřenost vyplývá mj. z předpisů ústavněprávní síly a ze základních zásad správního práva a práva obecně. Nelze přijmout přepjatý formalismus, který ve věci tak citlivé jako je zastavení řízení o žádosti o pobyt matky českého dítěte zaujaly správní orgány obou stupňů, aniž by šetřily základních práv a oprávněných zájmů, jakož i účelu a smyslu právní úpravy.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve vyjádření ze dne 14. 7. 2017 trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla žalobní námitky jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, odůvodnění v části III. napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

K věci samé doplnila, jaké náležitosti dle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je třeba předložit k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území ČR, a konstatovala, že doklad o zdravotním pojištění je povinnou náležitostí žádosti. Žalobkyně žádala o povolení k přechodnému pobytu za účelem „sloučení s dcerou – občankou ČR“ (viz strana 1 bod 14 žádosti). Vzhledem k tomu, že šlo o náležitost stanovenou zákonem, která nebyla předložena, jedná se o vadu podstatnou, která brání, aby bylo možno žádost posoudit z hlediska věcného. Žalobkyně byla v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzvána k odstranění vad žádosti a zároveň byla poučena o následcích neodstranění podstatných vad žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území.

Žalovaná se tedy nedomnívala, že by porušila výše citovaná zákonná ustanovení, a stav věci byl zjištěn (doklad o zdravotním pojištění nebyl dodán).

Hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu neukládá. I pokud by se jednalo o meritorní rozhodnutí, nikoli procesní, správní orgán hodnotí přiměřenost pouze tam, kde mu to ukládá zákon (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 30A 3/2016 - 52).

Žalovaná zhodnotila žalobkyninu námitku, že jednala v rozporu se Směrnicí Rady Evropské unie 2004/38/ES, jako nepřezkoumatelnou, neboť žalobkyně neuvedla, v čem shledává pochybení žalované. Správní orgán prvního stupně poskytl žalobkyni dostatečně dlouhou lhůtu k odstranění vad žádosti a vyhověl žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty. Doklad o zdravotním pojištění žalobkyně byl vystaven dne 24. 1. 2012, tudíž jej žalobkyně musela mít k dispozici v průběhu správního řízení před správním orgánem prvního stupně, a nikoliv až v odvolacím řízení.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 27. 7. 2018 zástupce žalobkyně setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců podané dne 29. 7. 2016, neboť žalobkyně nepředložila doklad o zdravotním pojištění.

Stran námitky vyjevených v čl. III body a) a b) žaloby soud poznamenává, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního

řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejrozsáhlejší vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

Prizmatem uvedených parametrů však nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně v čl. III body a) a b) žaloby vůbec neuvedla konkrétní nedostatky a jak zasáhly do jejích veřejných subjektivních práv. Vágnost takto vznesených námitek proto znemožňuje soudu se s nimi relevantně vypořádat.

Stran námítky o nepřipustnosti postupu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu [čl. III bod c) žaloby] soud primárně připomíná, že rodinný příslušník je podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců povinen k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

Podle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží cestovní doklad [písm. a)]; doklad potvrzující účel pobytu, jde-li o zaměstnání, podnikání nebo jinou výdělečnou činnost^{13a)} anebo studium [písm. b)]; fotografie [písm. c)]; doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost^{13a)} [písm. d)], a doklad o zajištění ubytování na území [písm. e)].

Žalobkyně ani přes výzvu správního orgánu ze dne 2. 8. 2016, čj. OAM-10792-9/PP-2016, kde byla na čtyřech stranách jednak detailně a srozumitelně seznámena s tím, jaké vady na její žádosti správní orgán spatřuje a jakým způsobem mají být odstraněny, a dále poučena o následcích [= postup podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu], které mohou nastat, pokud nebude výzvě vyhověno, nepředložila Ministerstvu do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí doklad o zdravotním pojištění ve smyslu § 87a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Pro úplnost soud opakuje, že účelem žalobkynina pobytu nebylo zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, dospěl mj. k těmto závěrům (zvýraznění některých částí provedl krajský soud): „[26] *V nyní řešeném případě je tedy zřejmé, že žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit.*

[27] *Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu“.*

[28] *V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. (...)*

[29] *Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nezjišťovaly, jaké byly důvody toho, že žalobce nedoložil chybějící zákonem stanovené náležitosti jeho žádosti a dále nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, v níž byl rovněž poučen o následcích své případné nečinnosti.“.*

Krajský soud konstatuje, že i v jím souzené věci žalobkyně, ač řádně vyzvána k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí její žádosti, zůstala nečinná, resp. prvoinstančnímu správnímu orgánu nepředložila požadovaný doklad. I tu se jednalo o doklad, který byla žalobkyně k žádosti povinna předložit ze zákona. Jeho nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tento podklad z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobkyně neodstranila podstatnou vadu žádosti. To ve svém důsledku zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015 – 24, je inspirativní i stran posouzení námitek uvedených v čl. III body d) a e) žaloby. Kasační soud v uvedeném rozhodnutí dále uvedl: „[34] *V nyní projednávaném případě (...) žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobce k tomu, aby tyto vady žádosti odstranil, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce poté správnímu orgánu I. stupně zaslal žádost o prodloužení lhůty k doložení náležitostí jeho žádosti. Této žádosti správní orgán I. stupně vyhověl, avšak stěžovatel ani v průběhu prodloužené lhůty vytrýkané vady žádosti neodstranil a nepředložil doklady prokazující požadované skutečnosti. (...)*

[35] Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“

Krajský soud vnímá závěry přijaté Nejvyšším správním soudem jako plně aplikovatelné i na věc souzenou pod sp. zn. 30 A 86/2017. Žádný ze správních orgánů České republiky by skrze svá rozhodnutí jistě žalobkyni nebránil svobodně se pohybovat a pobývat na území, pokud by ovšem splnila požadavky zákona o pobytu cizinců. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k demontáži právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobkynině případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud správní orgán vyžaduje, aby byl (zákon) dodržován. Žalobkyně nepředložila doklad o zdravotním pojištění, a nesplnila tak jednoduchý požadavek zákona o pobytu cizinců. Usnesení o zastavení řízení tak nemůže být v takovém případě v rozporu s právem Evropské unie, tak jak se ho žalobkyně dovolává.

A stejně lze uzavřít, že žalobkyně o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti zůstala v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I.

stupně) zcela pasivní. Byla to tedy žalobkyně, kdo svým nekonáním nedala Ministerstvu jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.

I přes kategorický závěr Nejvyššího správního soudu by se i v případě procesního skončení věci (jako tomu bylo v žalobkynině věci) dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu takového rozhodnutí do žalobkynina osobního a rodinného života, a tedy rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Muselo by se však jednat o naprosto výjimečnou, mimořádnou situaci. Nic takového však žalobkyní nebylo tvrzeno, natož prokazováno (jednalo se o řízení o žádosti), ani v řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem. Žalobkyně v té souvislosti pouze akcentovala, že je matkou českého dítěte. K tomu však soud konstatuje, že dceři žalobkyně bylo v době podání žádosti jedenadvacet let a z ničeho nevyplývá např. výrazně špatný zdravotní stav jedné z žen, což by mohlo být onou mimořádnou situací, která by odůvodnila závěr o možném nepřiměřeném zásahu usnesení do žalobkynina osobního a rodinného života. Za takových okolností proto bylo posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí vyloučeno.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 27. července 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

L. K.